

Gerechtshof Amsterdam
Zaaknummer: 200.360.223/01

**VERWEERSCHRIFT INZAKE ONTVANKELIJKHEID EN
DOORBREKINGSGRONDEN**

inzake:

ALBERT BOURLA

wonende te Greenwich, Verenigde Staten van Amerika

Verweerder in hoger beroep sub 11,
advocaten: mr. D.C. Roessingh en mr. M. Bredenoord-Spoek,
beiden kantoor houdende aan het Burgerweeshuispad 201,
1076 GR Amsterdam, die dit verweerschrift indienen.

tegen:

1. [REDACTED]
wonende te Leeuwarden,
2. [REDACTED]
wonende te Brunssum,
3. [REDACTED]
wonende te Leeuwarden,

(tezamen "[REDACTED] c.s.")

verzoekers in hoger beroep,
advocaat: mr. P.W.H. Stassen

1 INLEIDING

1. ■■■ c.s. heeft verzocht om voorlopige bewijsverrichtingen ex art. 196 e.v. Rv. De rechtbank heeft het verzoek van ■■■ c.s. bij beschikking van 20 augustus 2025 terecht afgewezen en tegen die beslissing geen hoger beroep opengesteld. ■■■ c.s. heeft evenmin verlof gevraagd om hoger beroep open te stellen. In plaats daarvan heeft hij zich rechtstreeks tot het hof gewend met een beroep op verschillende doorbrekingsgronden. Dat beroep faalt, zoals hierna zal worden toegelicht (hoofdstuk 2). Bourla sluit zich in dat verband aan bij het verweerschrift ingediend namens de Staat der Nederlanden en verschillende natuurlijke personen (tezamen de "**Staat**") van 13 januari 2026 (**Bijlage 1**).

2 BOURLA SLUIT ZICH AAN BIJ HET VERWEERSCHRIFT VAN DE STAAT

2. Bourla heeft kennisgenomen van het verweerschrift namens de Staat. Bourla sluit zich aan bij het verweer van de Staat en maakt alle stellingen van de Staat tot de zijne en in het bijzonder de volgende (samengevat weergegeven) stellingen:
 - (I) ■■■ c.s. is niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep, omdat tegen een beslissing op een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting geen hogere voorziening openstaat, tenzij de rechter anders bepaalt (art. 200 lid 2 Rv). In het onderhavige geval heeft de rechter niet anders bepaald. ■■■ c.s. heeft ook geen verlof gevraagd om hoger beroep in te mogen stellen (paragraaf 2 verweerschrift Staat).
 - (II) Het beroep van ■■■ c.s. op doorbreking van het rechtsmiddelenverbod kan niet slagen. Er is geen sprake van schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken. ■■■ c.s. is aldus gelet op het rechtsmiddelenverbod van art. 200 lid 2 Rv niet-ontvankelijk in

het hoger beroep (paragraaf 3.1 en 3.21-3.22 verweerschrift Staat).

- (III) In tegenstelling tot wat ■■■ c.s. stelt, heeft de rechtbank voldoende acht geslagen op de door ■■■ c.s. gestelde 'maatschappelijke context', onder meer door in paragraaf 2.2 van de beschikking een samenvatting op te nemen van wat verzoekers aan hun verzoek ten grondslag hebben gelegd. Hoe dan ook kan het door ■■■ c.s. gestelde niet de conclusie dragen dat geen sprake zou zijn van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak (paragraaf 3.3-3.6 verweerschrift Staat).
- (IV) Anders dan ■■■ c.s. beweert, was de mondelinge behandeling openbaar in de zin van artikel 6 EVRM (dat overigens niet van toepassing is op procedures als de onderhavige).¹ De rechtbank heeft publiek toegelaten tot de zittingszaal en heeft daarnaast een extra zittingszaal opengesteld, pers was aanwezig en er is een opname van de zitting gemaakt, die bovendien is geplaatst op de website van de stichting die achter de procedure van ■■■ c.s. zit. Het gegeven dat personen zonder accreditatie – in lijn met de Persrichtlijn van de rechtspraak – geen foto's, geluids- of video-opnamen mochten maken, leidt niet tot de conclusie dat sprake is van schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken (paragraaf 3.7-3.10 verweerschrift Staat).
- (V) In tegenstelling tot wat ■■■ c.s. stelt, heeft de procedure niet te lang geduurd. Het verzoekschrift dateert van 7 maart 2025. De mondelinge behandeling vond plaats op 9 juli 2025, en uitspraak is gedaan op 20 augustus 2025. ■■■ c.s. onderkent bovendien dat een dergelijke termijn normaal of zelfs kort is (paragraaf 3.11-3.13 verweerschrift Staat).²

¹ HR 24 maart 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1683, NJ 1998/414, rov. 3.4.5.

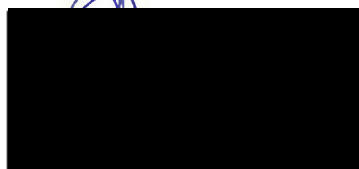
² Beroepschrift ■■■ c.s., randnr. 14.

- (VI) In tegenstelling tot wat ■■■ c.s. stelt, is de rechtbank niet partijdig geweest door de door verzoekers aangedragen personen aan te merken als partijdeskundigen. De rechtbank heeft de personen die ■■■ c.s. wilde laten horen, terecht aangemerkt als partijdeskundigen onder verwijzing naar artikel 192 Rv, nu het 'deskundigen' betreft die niet door de rechtbank zijn benoemd, maar waarvan het verhoor door een partij is verzocht. Bovendien spreekt ■■■ c.s. in het petitum van zijn verzoekschrift (meermaals) van "*de partijdeskundigen*" (paragraaf 3.14-3.16 verweerschrift Staat).
- (VII) Niet valt in te zien waarom geen sprake meer zou zijn geweest van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak doordat de rechtbank geen prejudiciële vragen heeft gesteld aan het HvJEU. ■■■ c.s. heeft daarom niet verzocht en daar was ook anderszins geen aanleiding voor (paragraaf 3.17-3.18 verweerschrift Staat).
- (VIII) Tot slot is onjuist dat er door de afwijzing van het verzoek van ■■■ c.s. geen sprake is van een effectieve rechtsgang en een eerlijk proces, omdat ■■■ c.s. daarmee de mogelijkheid zou zijn onthouden zijn rechtspositie vast te stellen.³ Naar eigen zeggen heeft ■■■ c.s. door de door hem in hoger beroep overgelegde video's en verklaringen bewijs geleverd van zijn stellingen, zodat hij zijn rechtspositie kennelijk heeft kunnen vaststellen (paragraaf 3.19-3.20 verweerschrift Staat).

3 CONCLUSIE

3. Op grond van het voorgaande concludeert Bourla dat het gerechtshof bij beschikking, voor zover rechtens mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, ■■■ c.s. niet-ontvankelijk zal verklaren in zijn beroep en ■■■ c.s. zal veroordelen in de proceskosten, te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW vanaf veertien dagen na datum van de uitspraak.

Amsterdam, 13 januari 2026

Advocaat

Deze zaak wordt behandeld door mr. D.C. Roessingh, T +31 20 577 1892, M +3165162 1874, E Davine.Roessingh@debrauw.com, en mr. M. Bredenoord-Spoek, T +31 20 577 1066, M [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], E Marieke.Bredenoord@debrauw.com. De Brauw Blackstone Westbroek N.V., Postbus 75084, 1070 AB Amsterdam

Bijlage 1

Gerechtshof Amsterdam

Zaaknummer 200.360.223

**Verweerschrift inzake
ontvankelijkheid en
doorbrekingsgronden**

inzake

1. de Staat der Nederlanden

zetelende te Den Haag

2. Everhardus Ite Hofstra

3. Jaap Tamino van Dissel

4. Maria Petronella Gerarda Koopmans

5. Mark Rutte

6. Sigrid Agnes Maria Kaag

7. Hugo Mattheüs de Jonge

8. Ernst Johan Kuipers

9. Diederik Antonius Maria Paulus

Johannes Gommers

10. Wopke Bastiaan Hoekstra

11. Cornelia van Nieuwenhuizen

12. Feike Sijbesma

allen woonplaats kiezende te Den Haag

verweerders

advocaten: mr. R.W. Veldhuis en mr. M.E.A.

Möhring

tegen

1. René Anton ■■■

wonende te Leeuwarden

2. Jessica Paula Manubulu

wonende te Brunssum

3. Michael Ronald Staamer

wonende te Leeuwarden

verzoekers

advocaat: mr. P.W.H. Stassen

1 Inleiding

- 1.1 Met hun verzoek voorlopige bewijsverrichtingen willen verzoekers bewerkstelligen dat aan de personen genoemd in het verzoekschrift (als deskundigen en/of getuigen) verschillende vragen worden voorgelegd – zoals of de vaccins tegen Covid-19 een biowapen zijn waarmee genocide wordt gepleegd.
- 1.2 De rechtbank heeft het verzoek voorlopige bewijsverrichtingen bij beschikking van 20 augustus 2025 terecht afgewezen, en heeft die afwijzing gebaseerd op verschillende zelfstandig dragende gronden.
- 1.3 Verzoekers proberen nu, ondanks het geldende rechtsmiddelenverbod, in hoger beroep te komen tegen die beschikking. Uw hof heeft verweerders gevraagd om in dit stadium in het verweerschrift enkel in te gaan op de ontvankelijkheid van het beroepschrift en de door verzoekers in hoger beroep ingeroepen doorbrekingsgronden.¹ Dat betekent dat in dit verweerschrift alleen wordt ingegaan op wat verzoekers onder 4-21 van hun beroepschrift naar voren hebben gebracht (en niet op de verschillende grieven en het verzoek om een voorlopige voorziening).

2 Er staat geen hoger beroep open

- 2.1 Tegen een beslissing op een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting – zoals het onderhavige verzoek – staat geen hogere voorziening open, tenzij de rechter anders bepaalt (art. 200 lid 2 Rv).
- 2.2 In dit geval heeft de rechter niet anders bepaald. Verzoekers hebben ook geen verlof gevraagd om hoger beroep in te mogen stellen. Dat betekent dat verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in hun hoger beroep.

Verzoekers lijken ook hoger beroep in te willen stellen tegen “procedurele beslissingen” met betrekking tot, kort gezegd, de mondelinge behandeling (zoals de beslissing om niet-geaccrediteerde journalisten geen beeld- en geluidopnamen van de zitting te laten maken).² Het hoger beroep kan zich – ook los van het rechtsmiddelenverbod van art. 200 lid 2 Rv – echter niet richten tegen dergelijke procedurele beslissingen (nog los van dat ook niet valt in te zien wat daarbij het belang is). Tegen dergelijke beslissingen staat geen hogere voorziening open, en kan ook geen beroep worden gedaan op doorbreking.³ Ook in zoverre is dus het hoger beroep niet-ontvankelijk.

¹ E-mail van het hof van 3 december 2025.

² Zoals verzoekers lijken te beogen, zie beroepschrift onder 1.

³ HR 6 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2568, rov. 3.3; HR 10 februari 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU6519, rov. 4.2-4.3. Zie ook GS Burgerlijke Rechtsvordering, art. 332 Rv, aant. 19 en 20.

3 Geen doorbrekingsgrond

- 3.1 Het beroep van verzoekers op de zogeheten doorbrekingsjurisprudentie, specifiek de grond verzuim van essentiële vormen,⁴ kan hen niet baten. Deze doorbrekingsgrond doet zich alleen in zeer uitzonderlijke omstandigheden voor, namelijk als sprake is van een schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken.⁵
- 3.2 Wat door verzoekers wordt gesteld, is onvoldoende om tot doorbreking te komen. Dit zal hierna worden toegelicht.

De gestelde achterliggende context

- 3.3 Verzoekers voeren aan dat de rechtbank geen (of onvoldoende) acht heeft geslagen op de 'maatschappelijke context'. Hiermee doelen verzoekers op hun theorie dat sprake is van een "Covid-19 project" en dat "Covid-19 injecties in werkelijkheid een biowapen betreffen".⁶
- 3.4 De rechtbank heeft in rov. 2.2 van de beschikking een samenvatting opgenomen van wat verzoekers aan hun verzoek ten grondslag hebben gelegd. Daar komt ook terug dat verzoekers menen dat er sprake is van een project 'Covid-19: the Great Reset', waarbij "de Covid-19 (mRNA) injecties" zouden "kwalificeren als biowapens waarmee genocide wordt gepleegd". Tot meer dan dit was de rechtbank niet gehouden.
- 3.5 In dat kader is ook van belang dat het hier niet gaat om een bodemprocedure, maar om een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting te verrichten. De rechtbank had daarmee te beoordelen of het verzoek om een voorlopige bewijsverrichting te mogen verrichten kon worden toegewezen. Dat heeft de rechtbank gedaan aan de hand van het daarvoor geldende (wettelijke) beoordelingskader. Verzoekers zijn het met die beoordeling (en de afwijzing van hun verzoek⁷) niet eens, maar dat levert als zodanig geen doorbrekingsgrond op.

Dat geldt ook voor de omstandigheid dat, zoals verzoekers in dit verband nog hebben genoemd, de rechtbank niet heeft gemotiveerd waarom geen verlof voor hoger beroep is verleend.⁸ Daartoe was de rechtbank, alleen al gelet op het wettelijk uitgangspunt dat geen hoger beroep openstaat, niet gehouden, zeker niet nu verzoekers ook niet hebben gevraagd om verlof.

⁴ Beroepschrift onder 21.

⁵ Zie onder meer HR 4 maart 1988, ECLI:NL:HR:1988:AB8701, NJ 1989/4, rov. 3.3; HR 7 oktober 2022, ECLI:NL:HR:2022:1387, rov. 3.2; F.C. Bentvelzen, *Doorbreking van rechtsmiddelenverboden*, Deventer: Wolters Kluwer 2025, p. 109.

⁶ Beroepschrift onder 11.

⁷ Beroepschrift onder 13.

⁸ Beroepschrift onder 12.

- 3.6 Wat verzoekers in dit verband aanvoeren, maakt hoe dan ook niet dat sprake is van een schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken.

Openbaarheid van de zitting

- 3.7 Verzoekers betogen verder dat art. 6 EVRM in eerste aanleg “*ernstig [is] geschonden*”, omdat de procedure niet openbaar zou zijn geweest. In dat kader stellen zij dat bij de mondelinge behandeling “*de deuren van de rechtbank en de rechtszaal gesloten werden*”, terwijl de meerderheid van het publiek geen toegang zou hebben gekregen.⁹
- 3.8 Dat is geen volledig juiste voorstelling van zaken.¹⁰ Bij de mondelinge behandeling van het verzoek heeft de rechtbank niet alleen de zittingszaal opengesteld voor het publiek (dat ook ruimschoots aanwezig was) en pers, maar ook een extra overloopzaal (waar de zitting door publiek via een videoverbinding gevolgd kon worden).
- 3.9 Dat kennelijk de zittingszalen op enig moment vol zaten en er geen plek was voor verder aanwezig publiek, zoals door verzoekers wordt gesteld (zonder onderbouwing), levert geen schending op van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken.¹¹ De mondelinge behandeling was openbaar en vond bovendien plaats in aanwezigheid van publiek. Hier komt nog bij dat de rechtbank een geluidsopname van de mondelinge behandeling heeft verzorgd, en die opname aan partijen heeft verstrekt. Deze opname is door de stichting die achter deze procedure zit ook op haar website geplaatst.¹²
- 3.10 Met betrekking tot de zitting in eerste aanleg stellen verzoekers nog dat er tijdens de mondelinge behandeling “*geen daadwerkelijk toegang voor de pers*” was, nu personen die niet als journalist geaccrediteerd zijn, daar geen foto’s, geluids- of video-opnamen konden maken.¹³ Ook dat betoog gaat niet op. De mondelinge behandeling was, als gezegd, openbaar, en dus ook voor niet-geaccrediteerde journalisten toegankelijk. De rechtbank heeft verder toegestaan dat niet-geaccrediteerde schrijvende journalisten schriftelijk verslag mochten doen van de zitting. Dat personen zonder accreditatie – in lijn met de Persrichtlijn van de rechtspraak¹⁴ – geen foto’s, geluids- of video-opnamen mochten maken, maakt niet dat sprake is van schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken. Dat geldt te meer nu de rechtbank, als opgemerkt, een geluidsopname heeft verzorgd en verstrekt.

⁹ Beroepschrift onder 9.

¹⁰ Nog daargelaten dat art. 6 EVRM in een procedure als de onderhavige geen toepassing lijkt te vinden, zie HR 24 maart 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1683, rov. 3.4.5.

¹¹ De door verzoekers aangehaalde artikelen uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn overigens ook niet van toepassing, zie art. 51 lid 1 van dat Handvest.

¹² <https://rechttoprecht.online/>.

¹³ Beroepschrift onder 10.

¹⁴ Persrichtlijn 2025, <https://www.rechtspraak.nl/SiteCollectionDocuments/uitsluiten/herzlene-persrichtlijn-2025.pdf>.

De termijn

- 3.11 Een ander punt dat verzoekers aanvoeren betreft de termijn waarbinnen het verzoek in eerste aanleg is behandeld.
- 3.12 Het verzoekschrift dateert van 7 maart 2025. De mondelinge behandeling vond plaats op 9 juli 2025, en uitspraak is gedaan op 20 augustus 2025.
- 3.13 Niet valt in te zien dat de procedure hiermee te lang zou hebben geduurd. Verzoekers onderkennen zelf ook dat de termijn van enkele maanden vanaf het verzoek tot aan de mondelinge behandeling, en de termijn van zes weken voor de uitspraak "normaal of zelfs korte termijnen zijn",¹⁵ maar stellen dat de behandeling bij de rechtbank (toch) sneller plaats had moeten vinden.¹⁶ Dat levert geen doorbrekingsgrond op. Er is geen sprake van schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken.

Terminologie partijdeskundigen

- 3.14 Verder stellen verzoekers dat de rechtbank partijdig zou zijn geweest, omdat de door verzoekers aangedragen personen door de rechtbank in de uitspraak zijn aangemerkt als "partijdeskundigen".¹⁷
- 3.15 Het is terecht dat de rechtbank de personen die verzoekers wilden laten horen heeft aangemerkt als partijdeskundigen (rov. 3.2, 3.4).¹⁸ De rechtbank verwijst hierbij naar art. 192 Rv, waarin het gaat over deskundigen die niet door de rechtbank zijn benoemd, maar waarvan het verhoor op verzoek een partij plaatsvindt (en heeft dit dus, anders dan verzoekers stellen, wel degelijk gemotiveerd¹⁹).
- 3.16 Bovendien wordt, zoals de rechtbank ook heeft gemarkeerd (rov. 3.4), in het eigen verzoekschrift van verzoekers in het petitum (meermaals) gesproken over "de partijdeskundigen". Kennelijk zijn verzoekers het inmiddels niet meer eens met deze door henzelf gegeven kwalificatie, maar dat betekent uiteraard niet dat hier van een doorbrekingsgrond sprake is.

Prejudiciële vragen

- 3.17 Verder voeren verzoekers aan dat de rechtbank prejudiciële vragen aan het HvJEU had moeten stellen, nu de in het verzoek aan de orde zijnde vragen zouden "zien op de

¹⁵ Dat geldt temeer nu verzoekers ervoor hebben gekozen een groot aantal personen (die door verschillende advocaten worden bijgestaan) in deze procedure te betrekken en daardoor met verschillende verhinderdata rekening moest worden gehouden.

¹⁶ Beroepschrift onder 14.

¹⁷ Beroepschrift onder 16 en 17.

¹⁸ G. de Groot, in: *GS Burgerlijke Rechtsvordering*, art. 192 Rv, aant. 1.

¹⁹ Beroepschrift, onder 16.

geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie".²⁰

- 3.18 Op welke wijze het achterwege laten van prejudiciële vragen (waar door verzoekers overigens ook niet om is gevraagd) zou leiden tot schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken, lichten verzoekers niet toe. Het beoordelingskader voor een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting als het onderhavige, dat door de rechtbank terecht is toegepast, houdt ook geen verband met enig Unierecht en noopt dus niet tot het stellen van prejudiciële vragen.

Effectieve rechtsgang

- 3.19 Tot slot stellen verzoekers dat door de afwijzende beslissing aan hen de mogelijkheid is onthouden "om hun rechtspositie vast te stellen" en dat daardoor geen sprake is van "een effectieve rechtsgang en een eerlijk proces".²¹ Dat betoog gaat niet op, alleen al niet nu dat er in feite op neer komt dat verzoekers het niet eens zijn met de beslissing van de rechtbank. Dat moge zo zijn, maar levert als zodanig vanzelfsprekend nog geen grond voor doorbreking op.

- 3.20 Hier komt bij dat verzoekers in hoger beroep ook videoboodschappen en schriftelijke verklaringen in het geding hebben gebracht van de personen die zij als deskundige willen horen. Verzoekers stellen dat onder meer dit "wettig en overtuigend bewijs [is] dat de Covid-19 injecties in werkelijkheid een biowapen zijn" en dat "de kans dat een (...) andere deskundige niet in de zak van de uitvoerders van het Covid: 19 The Great Reset project zit vrijwel nihil [is]".²² Dit laat zien dat verzoekers dus kennelijk ook zelf (inmiddels) menen dat zij hun rechtspositie kunnen vaststellen (waarmee het belang bij de voorlopige bewijsverrichting ook ontbreekt), zoals de rechtbank (in rov. 3.12) ook heeft overwogen.

Afronding

- 3.21 Slotsom is dat het beroep van verzoekers op doorbreking niet kan slagen. Er is geen sprake van schending van zodanig fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken.
- 3.22 Verzoekers dienen dan ook, gelet op het rechtsmiddelenverbod van art. 200 lid 2 Rv, niet-ontvankelijk te worden verklaard in het hoger beroep, althans dient het beroep te worden verworpen.

²⁰ Beroepschrift onder 18.

²¹ Beroepschrift onder 13.

²² Zie de brief van verzoekers van 7 december 2025. Zie ook al het beroepschrift, onder 19 en 13 (en ook 31-32).

4 Conclusie

De Staat c.s. concludeert tot niet-ontvankelijkheid van het beroep, althans verwerping daarvan, met hoofdelijke veroordeling van verzoekers in de kosten van het geding in hoger beroep en de nakosten, met bepaling dat over die proceskostenveroordeling de wettelijke rente verschuldigd zal zijn met ingang van de vijftiende dag na de datum van de te dezen te wijzen beschikking, en met verklaring dat deze proceskostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad is.

Advocaten

13 januari 2026

behandeld door
correspondentie
telefoon
e-mail
zaaknr

R.W. Veldhuis en M.E.A. Möhring
Postbus 11756, 2502 AT Den Haag
+31 70 515 3793
reimer.veldhuis@pelsrijcken.nl
11023859